

Sygn. akt: I C 100/21 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2021 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Sylwia Piasecka
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Agnieszka Wysmyk

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2021 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa C. 2 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w B.

przeciwko Z. D.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 100/21

UZASADNIENIE

Powód – C. (...) z siedzibą w B., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego złożył pozew przeciwko Z. D. o zapłatę kwoty 3.449,50 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że stroną pozwana z (...) Finanse S.A. łączyła umowa pożyczki nr (...) dnia 14 sierpnia 2015 roku, na podstawie której pożyczkodawca udostępnił stronie pozwanej środki pieniężne na zasadach w umowie określonych. Pozwany nie wywiązał się z umowy i nie regulował na rzecz pożyczkodawcy wymagalnych kwot w wysokościach i terminach określonych w umowie pożyczki. w związku z naruszeniem przez stronę pozwaną postanowień łączącego strony stosunku zobowiązaniowego, pożyczkodawca wykorzystał przysługujące mu uprawnienie do wypowiedzenia umowy. Na skutek złożonego przez pożyczkodawcę stronie pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu, umowa uległa rozwiązaniu, co doprowadziło do wymagalności całej kwoty udzielonej pożyczki.

Powód podkreślił, że w dniu 9 listopada 2017 roku na podstawie umowy przelewu wierzytelności (...) Finanse S.A. zbył na rzecz U. 3 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty, między innymi, roszczenie względem strony pozwanej wynikającej z umowy pożyczki, o której mowa w treści niniejszego pozwu. Następnie U. 3 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 21 grudnia 2017 roku zbył wierzytelność strony pozwanej na rzecz powoda. Wierzytelności z dnia 21 grudnia 2017 roku, który obejmuje wykaz wszystkich nabytych przez powoda wierzytelności w ramach zawartej umowy cesji, w tym wierzytelność dochodzoną w niniejszym postępowaniu.

Powód wskazał, że na kwotę dochodzoną pozwem składa się niespłacona należność główna w wysokości 2.700,49 złotych oraz odsetki za opóźnienie w wysokości 749,01 złotych, jak również, że roszczenie powoda stało się wymagalne z dniem 20 listopada 2017 roku.

Pozwany – Z. D. wyjaśnił, że sprawa dotyczy jakiejś pożyczki. Nie posiadał jednak wiedzy o jaką pożyczkę chodzi, albowiem nie pamięta aby brał taką pożyczkę. Wskazał nadto, że z uzasadnienia pozwu nie wynika, jak została wyliczona kwota dochodzona pozwem.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód – C. (...) z siedzibą w B. w dniu 21 grudnia 2017 roku zawarł z U. 3 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności.

W dniu 2 grudnia 2020 roku wystawił on wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nr (...), wskazując, że wysokość zobowiązania dłużnika według stanu na dzień wystawienia wyciągu wynosiła łącznie 3.449,50 złotych, która obejmuje kapitał w wysokości 2.700,00 złotych oraz odsetki w wysokości 749,01 złotych.

dowód: umowa przelewu wierzytelności z dnia 21 grudnia 2017 roku k. 12 – 13, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 2 grudnia 2020 roku k.3.

Powód - C. (...) z siedzibą w B. sporządził adresowane do pozwanego zawiadomienie o cesji wierzytelności oraz wezwanie do zapłaty zadłużenia, które na dzień 10 maja 2019 roku wynosiło 3.177,14 złotych.

dowód z innych wniosków dowodowych: zawiadomienie o cesji wierzytelności k. 4 – 5.

Sąd zważył co następuje.

W niniejszej sprawie powód wywodził swoje roszczenie z niespłaconej umowy pożyczki, którą to nabył na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 21 grudnia 2017 roku.

W ocenie Sądu, roszczenie strony powodowej nie zasługuje na uwzględnienie, albowiem powód nie wykazał zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia.

Zgodnie natomiast z treścią art. 6 kc, to strona powodowa powinna udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Zgodnie bowiem z cytowanym przepisem ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Ponadto, zgodnie z przyjętą linią orzecznictwa, obowiązek wskazania dowodów potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradyktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Zgodnie zaś z treścią art. 720 k.c., przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550,00 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Ponadto przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są, po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie.

Wobec powyższego, w procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki, powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym obie strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W myśl natomiast art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wówczas wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym również roszczenie o zaległe odsetki. Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. Aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/99, Biul. SN 2000, nr 1, s. 1).

W przedmiotowej sprawie powód celem wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył umowę przelewu wierzytelności, wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacji z dnia 2 grudnia 2020 roku oraz zawiadomienie o cesji wierzytelności.

W ocenie Sądu, z treści przedłożonej umowy cesji bezspornie wynika jedynie, że powód zawarł z poprzednikiem powoda w dniu 21 grudnia 2017 roku umowę przelewu wierzytelności. Nie wynika jednak z tej umowy jakie konkretne wierzytelności zostały przeniesione na stronę powodową, w szczególności nie wymieniono w niej wprost żadnej wierzytelności wobec pozwanego. Umowa ta bowiem określa jako swój przedmiot – niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne wynikające z umów pożyczek zawieranych przez zbywcę z dłużnikami, szczegółowo określone w załączniku nr 1 do umowy, sporządzonym według stanu na dzień 19 grudnia 2017 roku.

Powód nie przedłożył natomiast załącznika nr 1, który stanowił integralną część umowy. W konsekwencji, w ocenie Sądu, powód nie wykazał czy przedmiotowa wierzytelność w takiej konkretnej wysokości faktycznie przysługiwała poprzednikowi prawnemu powoda. Tym bardziej, że powód nie nabył tej wierzytelności na podstawie umowy cesji wierzytelności od pożyczkodawcy – (...) S.A. z siedzibą w P., ale od podmiotu, który już przed powodem nabył tę wierzytelność od pożyczkodawcy.

Powód nie przedłożył również umowy pożyczki z dnia 14 sierpnia 2015 roku nr (...). Uniemożliwiło to Sądowi weryfikację postanowień umowy, w szczególności w zakresie pierwotnej kwoty udzielonej tytułem umowy pożyczki, tym bardziej, że okoliczność ta nie wynika z treści uzasadnienia pozwu, a także okresu obowiązywania umowy, terminu i zasad spłaty pożyczki oraz dodatkowych kosztów związanych z zawarciem przedmiotowego zobowiązania, jak również postanowień abuzywnych.

Odnosząc się natomiast do przedłożonego przez powoda wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego z dnia 2 grudnia 2020 roku, należy wskazać, że wyciąg z ksiąg rachunkowych stanowi jedynie dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc, który stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Ponadto przepis art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych wprost pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Wyciąg taki może zasadniczo stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania w sprawie, ale jego materialna moc zależy od jego treści merytorycznej, a o tym rozstrzyga sąd według ogólnych zasad oceny dowodów - art. 233 § 1 kpc. Dopiero wynikiem tej oceny jest przyznanie lub odmówienie dowodowi z dokumentu waloru wiarygodności ze stosownymi konsekwencjami w zakresie jego znaczenia dla ustalenia podstawy faktycznej orzeczenia. Zgodzić się należy z poglądem judykatury, że dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia (np. cesji wierzytelności). Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, ale nie mogą stanowić dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności, a tym bardziej istnienia i wysokości nabytej wierzytelności.

Wobec powyższego, skoro powód nie sprostął ciężącemu na nim na podstawie art. 6 k.c. obowiązkowi udowodnienia twierdzeń, z których wywodzi dla siebie korzystne skutki prawne i nie przedstawił dokumentów, z których wynikałoby istnienie i wysokość przysługującego mu względem pozwanego roszczenia, to jego żądanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Dlatego też Sąd oddalił powództwo w całości.